

Συμβάσεις και πρόνοια
και τ'άλλα τὰ παρόμοια
μὴ τὸ κολᾶν, βλακεία,
φθάνει 'στὰ πιζοδρόμια
νὰ τρίξουν σακαράκιες.

Τῆς δόξης τὸ Βασιλεῖον,
ποῦ λάμπει 'στὴν ὕψηλιον,
ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔβχη
καὶ σκίφη του μονάχη,
παρὰ τὸ πῶς 'στὸν Βόσπορο Κονσούλου ν' ἀποστίλη
νὰ τρώνει μὲς 'στὸν Τὸπ-Χανὲ χλωδάδες καὶ πασιλί,
κί' ἀπὸ τὴν Πόλι νάρχωνται καὶ 'στὴν κορφή κανέλα,
εἰρήνη κουβαλώντας μας, ποῦ νὰ μὰς φέρη τρέλλα.

'Εξάψαλμος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ συγκινῶσαις προκαλεῖ.

Κί' ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντοτε κρυφοὶ τὸν φλέγουν πόθοι,
περιχαρῆς ἀνέκραξε κί' αὐτὸς ὁ ρουκαρῆς :
« Ἄγαλλεσαι, Πανίλληνας, καὶ συναφλιώθη
τὸ Στέμμα τὸ Ρωμαϊκοῦ κί' ὁ Τούρκικος Ντουρᾶς.

« Τίτου πολέμου κλασικοῦ τίτου τοῦ πρίπ' εἰρήνη,
μῆτε κί' αὐτὸς δὲν ἔγινε, μῆτε κί' αὐτὴ θὰ γίνη.

Κί' ἄς ἀνακράξωμεν κί' ἡμῖς
χωρὶς σεκλίτζα καὶ καῦμοῦς :
« εἰρήνη γραφᾶτ' ἔκκριμης
κατόπιν ἄλλης ἔκκριμης ».

« Εἰς ταῦτας δὲ τὰς ἔκκριμεις σὰν ἔκκριμη θὰ κρέμονται
Ρωμηοὶ κρεμανταλάδες,
ποῦ μὲ τορπίλαις ἀδεμαναῖς φουοκανοῦν καὶ βρέμονται
καὶ σκιάζουν Τουρκαλάδες.

« Χαρὰ 'στὸν Ρέγγα Βασιλεῖα, κί' ἄς ἤμουνα σιμά του
τὴν ὄρ' αὐτὴ
τὴν ζηλευτὴ,
ποῦ 'στὰ χαρτιὰ φαρῶ πλατὺ θὰ βάλῃ τὸνομά του.

« Ἄς ἤμουν νὰ τὸν ἔβλεπα μὴ τί καρδιάς τρεμουλα
θ' ἀποτυπώσῃ 'στὸ χαρτί τὴν Κορωνάτη βούλα.
Χαρὰ μας, ποῦ σκαρώσαμε μὲ φουοκωμένα λόγικα
τίτου εἰρήνη τζόγικα,
ποῦ καθενὸς Ρωμοῦ καρδιὰ
ντολιμ-μπαζὶς θὰ γίνη,
καὶ 'στὼν παιδιῶν μας τὰ παιδιὰ
πεσκίει θ' ἀπομείνῃ.

« Χαρὰ μας, ποῦ τοὺς πηλαθοὺς τοὺς ἀποκαλωδῶσαμε,
στραβοὺς ἀποστραβῶσαμε,
σκληροὺς ἀποσκληθῶσαμε.

« Εὐαγγελίζου, θεῖα γῆ, νίαν χαρὰν μεγάλην
μετὰ θριάμβων πάλην,
τὰ ντοκουμένα σφράγισε, σφραγὶς τοῦ Σολομώντος,
νὰ πάσῃ κάθε βρόντος,
κί' ἡ βαρυσήμαντος σφραγὶς Κορώνας ἱπιγίου
σφραγὶς νὰ γίνῃ ὤρειες καὶ πνεύματος ἀγίου. »

Ἴδωμεν φῶς ἀληθινὸν
κί' εἰρήνην ἰπουραίνον,
καὶ τώρα σκίφεις τῶν τρανῶν
πῶς θὰ γενῆ τὸ ὀανειον.

Ἵγνο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορὰ...
'στὼν Γιουαναλάρ τὴ ράχη
πέφτουν κοράκια τοῦ παρὰ
καὶ νύκτα 'μέρα γουργούρξ
Συβαριτῶν στομάχι.

Ἐκθέσεις ποῦ δὲν φαίνονται πράσσα κί' ἀντράκλαις πλέου
γὰ τῶν νταχῶν τὴν κορφή,
ποῦ δὲν τοὺς καίγεται καρφί
καὶ κορῶμεινοί στίκου.

Συμβούλια τρικουβέρτα δικάζουν νύκτα 'μέρα
καὶ μυστικά καὶ φανερά,
καὶ τραγουδοῖ λυπητὰρὰ
περίλυπη φλογέρα.

Σβῶνουν τὰ φῶτα ἔσφινκὰ μὲ τὸν Χατζῆκυριακό,
φίτ φῖτ ἰδῶ, φῖτ φῖτ ἰκαί,
καὶ ψιθυρίζουν μερτικοὶ
πῶς ἔχ' ἡ φάβα λακκο.

Μὰ πάλιν ἀναψὲ τὸ φῶς κί' ἀκούετ' ἕνας ῥθῆνος,
κουττάζω μούτρα κατηρηθῆ,
ὁ δὲ κουμπάρος παμψηφεί
μόρτο Σαμψῶν κί' ἔκνειος.

Ἀπόφκεις ἀνέλιστη, κί' ἰσοφρῶσαν τὰ φρούδια
μεγάλων τῆς Αὐλῆς λατρῶν,
ποῦ τοῦ Κουτσούκου δὲν θὰ τρῶν
τὰ φημισμένα στρεῖδια.

Μίς 'στῆς εἰρήνης τῆς χαρῆς κάθε Ρωμηῆς κουττάζει
τὴν τσίπη του τὴν ἀδεμανῆ,
πανὶ τὴν βλέπει μὲ πανί,
καὶ συχαναστενάζει.

Πῶς γίναμε γὰ μὴ στιγμὴ σπασιμένοι κουμπαραδες ;
ἄχ ! ποῦν' ἔκνειος ὁ καιρός,
ποῦ κάθε βραθὺ καὶ χόρος,
καὶ βροχηδὸν παραδες ;

Ποῦ τὰ ξεφοσκωτα τάσκη κάθε λογα καὶ ψύτη,
κί' ὁ Κότταρξ ὁ σιδνταλῆς,
ὅπου 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐκῆρυτ' Εὐαγγέλιον τὸ κλιφῶ, κλιφῆται, κλιφῆται ;

Τότε κανεὶς δὲν εἰζευρε τὰ ἔσφινκὰ τῆς μάχης
καὶ τοῦ πολέμου τοὺς βρυμοὺς,
μὰ τώρα λίμς μὲ λυγμοὺς :
« ἄχ ! ποῦναι τάρπαξὲ νὰ φῆς καὶ ποῦ τὰ κλέψῃ νάχης ; »

Ἀνάθεμα τὸ Στάδιον καὶ τρεῖς ἀνάθεμά το !...
αὐτὸ τὸ Στάδιον, αὐτὸ
τὸ πόδι τὸ βελουδωτὸ
μὰς τόκανε βαρδῶτο.

Και τώρ' ἀπ' τῆς πατοῦνας μας τὸν εὐσμον ἰδρώτα
εἰρήνη βλάστησ' ἔκκερμησ',
πρόδρομος δόξης και τιμῆς
μὲ ρόκκας και καρῶτα.

Ἄδη δευτέρα και γλυκυτέρα.

Ὅταν πῆγες μὲς 'στὴν Πόλι κι' ὁ Μινίστρος Φασουλῆς,
ὁ πολὺξερὸς γλωσσῶν,
και λαμπρῶς τὸν ὑπείδεγθε Τουρκάλῃς μας προσφιλής,
ὁ γνωστὸς Τερρῆς-Πασσῶς,
ἦτο μία τῶν Σαββάτων.
και ψυχραίμας κι' ἀταρῶως
διγῶς τὸν Μαυροκορῶτον
και τὸν Νηόνιο τὸν Σταφάνου
τὰ 'τελείωσες μονάχους
μὲ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

Και βαστώντας τὸ λιμπρέτο
ἐψάλεν ἀμὴν ἀμὴν,
'βρῆκε και τὸν Παρικλιέτο,
και τοῦ λέγ' εἰρήν' ἦμῖν.

Ρίχτε σμπάρῃ 'στὸν ἀέρα,
συγχαρῆτ' ἔχθρους και φίλους,
πανηγύρεως ἡμέρα,
κι' ἄς ἐμπύσσομεν ἀλλήλους.

Αὐτ' ἡμέρα σθεαστῆ,
σγῶλη στόλων και στρατῶν,
τοῦτο Σαββάτον ἴσθι
τὸ και νῦν εὐλογητόν.

Και 'στὸν Σουλτάνον ἔλεγε, τὸν φίλον τῆς γαλήνης :
εἰδέδαρες τοῦ ρεγγαριού κι' ἀδελφοί τῆς σελήνης,
σακέτης ἦσαν κι' ἔγιναν—χαρὰ γιὰ τὸ χαρίμι—
κι' ὕμολογοῖ τὴν ρώμη σου Κισιάρῃα καλέμι.

Μονάχα σὰν τσακόνισσαι μαζί μὲ τὸν Γκιουρῆ
οἱ βέλιπουν καρβασίνο,
μὲ μὲ τοὺς ἄλλους σὰν πιαστῆς ποὺ κάνουνε τὴ μοῦρη
παζαρι χαλαμοῦ.

Ἐτὸν Γκιουρῆ τὸν πελικῆς,
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνες,
κἂν νικᾶσαι κἂν νικῆς
πάντα χάνεις, πάντα δίνεις.

ἘΠότε κλῶτος, πότε μπάτσος,
κι' ὄλο μπαγλαρόνισσαι,
πότε τέρτσος, πότε φάτσας,
πότε δὲν πληρόνισσαι.

Ἐ Μπρὸς 'στὰ πόδια τοῦ Σουλτάνου
δίνω μὲ και πέρτω κάτω,
κι' ἔρχομαι μὲ τὸν Σταφάνου
και μὲ τὸν Μαυροκορῶτο.

Ἐ'Ἐλεος γιὰ 'μας, Σουλτάνε,
Πατισῶν, νισφι κάνε,
μὴ θελήσης μὴ γιὰ πάντα τὸ Ρωμαϊκοῦ νὰ πίσῃ,
μὴ ζητήσης 'στὴν Ἀθήνα νὰ φορέσουν ὄλοι ρίσι,
μὴ ζητήσης κι' αὐτὰ νὰ γίνουιν,
κι' οἱ μὴ σκλαβῶν νὰ πηγαίουν
'μπρὸς 'στ' Ἀνακτορῃα ρεσσῶς,
και νὰ κἀνουνε περασῶδες.

Ἐ'Ἐλα 'στους Γκιουρῆ σιμά,
'πὲς τοὺς ἀφερῖμ και μπραβῶ,
νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἔγω γικμά :
Πατισῶν ἀφέντη, σκιαβῶ.

ἘΔεῖξ' εὐγένειαν και τρόπος
οἱ κλεινοὺς ἀντιπροσώπους
και Μινίστρος ἐπιστήμη,
δεῖξε τρόπους και σ' ἔμεινα...
κι' ὁ τερρηνεῶν Ζαήτης
ρίδιε τᾶκανε μὲ σίνα.

ἘΔός μου κἄτι τὴ γιὰ δῶρο,
Μετ'ζητῆ και ταμπακῆρα,
νὰ τὰ δειγῶν νύκτα 'μῆρα
οἱ λαὸ λιμοκοντόρο.

Δός μου και Χανουμ ἀφράτη νὰ τὴν πᾶω 'στὴν Ἀθήνα
νὰ τὴν κᾶνω μπαλαρίνα.
Δός σεμπέτις, ὄς γλυκῶ,
ποῦ τὰ λέν μοναδικῶ,
κι' ἔταν ὁ Ζαήτης τῶρα,
φορτωμένος ἀπὸ δῶρα
μὲ τὸ λιμπρο τῆς εἰρήνης μὲς 'στὸ Παρλαμῆντο 'μπῆ,
'στὸν καθίνα παρλαπίπας νὰ πετᾷ μοχαλεμπι,
και στραγάλλια ζαχαρήνια και τῆς Πόλις λεπιεπῆ,
κι' ὄλοι τότε νὰ τοῦ λίνε «Μάσαλλα και σόνει πῆς».

ὁ Φασουλῆς ὁ παστρικός κι' ἔνας ἀνάρτης μυστικός.

Φ.—Και σὺ λοιπὸν σταυρατός;...ρὲ μῆρο μ' εἶναι τοῦτα;
ἰσὺ μὴν εἶσαι τὸ Γραχῆν, μὴν εἶσαι οὐ τὸ Γκρούτα ;
Α.—Ἰγούμαι τὸ κύρ Θεῶδωρο, τοῦ πρώτο Ντελλῆ—Γκῆια,
ποὺ κᾶνω τοῦ Γκιουλίκα.

Ἰγούμ' ἔκείνος ποῦλεγα 'στὰ τὸς' ἀρματωλήκι
νὰ 'μπῶνε μὲς 'στου Τουρῆκο νὰ κᾶνουν ἀσικλιχια.
Ἰγούμαι ποῦ τοὺς 'Ἐ θ ν ι κ ο ὐ ε ἰπῆγα νὰ κτυπέσου,
ἰγούμαι ποῦ τοὺς ἔλεγα μὲ 'μπρὸς κι' εἶκα 'πίσου,
ἰγούμαι ποῦ τοὺς ἀναψα κι' ἄλλοῶς τοὺς εἶκα κι' ἔτσι,
ὄρὲ νὰ τρῶν σπληνάντερο, νὰ τρῶν κι' κουκορίτσι,
πρᾶ νὰ σηκῶνουν τὸ Τουρτζᾶ, ρὲ μῆρο μ', 'στου ποδᾶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ ρίχουν ἔπειτα πούλῃ πούλῃ σκορῶρι,
πρᾶ νὰ τοῦ τρέβου, μῆρο μου, κὶ ψῆχα κουραμᾶνα,
πρᾶ νὰ τοὺς πέρη ὀμῶλος τὸν κύρη κι' τὴ μᾶνα,
πρᾶ τοῦ φακῆλι νὰ φοροῦν κι' τοῦ λερῶ τοῦ φῆσι,
πρᾶ νὰ τοῦ κᾶνουν, μῆρο μου, Λοκάντατζη πρετσῶσι.

ἘΑκοῦσαν λόγια τοῦ Μακρῆ,
ρὲ μῆρο μου καῦμίνας,
κι' οὔλοι μεγάλοι κι' μικροὶ
σταυρατό μὲ λῆνε.